

Ara toca. No abans. Ara toca jugar a sindicalista calent, emprenyat, ara sí, ara per fi, ara que ja s'han acomiadat, ai!, gairebé dos milions de persones. Per què **UGT** i **CCOO** no saltaren al carrer quan se n'estaven acomiadant 100.000 o mig milió, quan les sirenes sonaven, quan els patrons mamprenien, sense control, concursos de creditors i **EREs** a tort i a dret amb el **vist i plau** de totes les administracions? Els sindicats vénen ara amb ortopèdies bioniques per reemplaçar els braços mutilats. «*Que no se aprovechen de la crisis*», diu l'eslògan... Perquè això és un eslògan, un reclam publicitari, màrqueting d'un proletariat esgrogueït, i no una proclama obrera, un veritable crit de denúncia, per més que ara ho vulguen camuflar. *Que no se aprovechen*: abús covard del pronom impersonal. Que no s'aprofite qui? Els empresaris? Però si ja se n'han aprofitat! I amb la propera **reforma** laboral seguiran aprofitant-se'n. On han viscut Méndez i Toxo els darrers anys? Al **Sàhara**? Que no se n'aprofite el Govern? El Govern se n'ha aprofitat i tornarà ara a aprofitar-se'n, embolicant la troca de la santa reforma per desviar l'atenció dels conflictes que el tenen paralitzat. Ací se n'aprofiten tots, i també els sindicats subvencionats, que després de la destrossa, després de la mutilació i la sagnia, trauen pit i clamen **a les barricades**. Que s'ho facen mirar. Són com les tropes que hom envia tard, bramant a l'estil **Braveheart**, a un poble on tots ja són morts i els expoliadors fa temps que han fugit. La imatge és lamentable, però, segons com, els fa riure. Potser per això han fixtat el **Wyoming**.

PS. En 24 hores he llegit i escoltat 7 vegades la mateixa consigna de la dreta, sempre en *castellano* i emfatitzant «*en este pais*»: «*Es que los empresarios son los que crean puestos de trabajo en este pais*». Sovint obliden que, a les empreses, els llocs de treball s'hi generen gràcies al treball dels treballadors, més que no pas a la suor dels empresaris... Que arrisquen taaaant! Pobrets... La consigna, oliosa com poques, no aconsegueix ocultar l'amenaça dels patrons: si no feu les reformes i les lleis que ara em convenen no contractarem ningú.

Actualització dissabte 12-D

El País publica avui una **entrevista** a Méndez i Toxo, parella de fet. El producte periodístic és rutinari i previsible, però els comentaris (més avall) tiren foc. Curiosament, en general, els presumptament afins lectors socioliberalers del diari posen a parir els sindicats pel seu comportament durant la crisi, per la seua inoperància en defensa dels llocs de treball, pel seu silenci a canvi de subvencions i favors polítics, manca d'independència i, per tant, total connivència amb el Govern de torn. La crisi també passarà comptes als sindicats. Després diuen que Espanya, en relació a Europa, registra un baix índex d'afiliacions. No m'estranya gens. I conste que ho diu un afiliat. *Carpe diem*.

Button

Button

«*En blanco y negro*», de **Barricada**